

havde en stor og vel skolet Stemme, der efterhaanden ganske beherskede Sangen.

»Og Søen blank og rolig staar
Med Himlen i sin Favn — —.«

Per sad tavs og lod udeltagende. Og dog var der i Virkeligheden ingen, hvem Sangen og den hele fortrolig-festlige Stemning greb dybere. Han kom til at tænke paa den Aften for ikke længe siden, da han havde stjaalet sig bort fra sine Svigerforældres store, straalende og larmende Fest og i Skjul af et Tjørnehegn havde iagttaget en hyggelig Familjescene, der i meget mindede om denne — lige til det, at man ogsaa der havde sunget den gamle Aftensang, han saa godt kendte fra sin Barndom. Nu var han sluppet indenfor Hegnet men følte sig derved blot endnu mere udenfor end før. Han sad her paa Hjemmets Grund som en ubuden Fremmed. Der var ligesom draget en Trolddomskres omkring ham paa ethvert Sted, hvorover Barndomshjemmets Aand hvilede.

Der var jo paa en Maade ikke noget nyt for ham heri. Det var den samme Ensomhedsfølelse, han havde kendt allerede som Dreng. Kun rejste den nu ikke længer Oprør i hans Sind. Trodsen i hans Hjerter var forstummet. Han anklagede Ingen, ikke sine Forældre, ikke Tidsaanden, ikke Slægtsarven. Ikke heller sig selv. Som alt, hvad